

rdmo párrast, hüppama ja tantsuma nago —
karro.

Mamma-pätsil on jälle koggoni teine tal-
litus, temmal on koid se sui omma piisufese
perre eest murretseda; kus ta ommale agga
ikka ühhe abbilise, ehk kuida saknad ütlevad,
ühhe koolimamale võttab. Üks nisuggune on
üks minnema aastane noor emmane karro, se
peab siis allati emma silma al nende piisu-
festege mängima, neid pude otse ja möda
maad ronima õppetama, linda püidma, met
meesilaste peesast wälja wõtma ja ühhesõn-
naga koid, mis ühhe täieste kaswatud nore
karrole ommas tullemikus ello ülespiddamises
tarwis lähhab. Et mamma päts seal jures
ilmaški omma emma ehk perrenaese õigust ärra
ei anna, sest kõnneleb minno sõbber üht kenna
nalja: „Kord näggin ma emalt metsast, kui
üks emma-karro omma kahhe poea ja ühhe
abbilisega ühhe oea äre wälja tuli, kus sure
wihma läbbi weesi kangeste tõusnud olli;
ilma sure murreta wõttis proua päts ühhe
omma poegisi süle, et tedda ülle talluda ja

arwas sedda jubba isiennefest mõistwad, et
kooli preili teisega takka järrele tulleb. Mi-
mane nähti agga teisiti mõtlewad, wiisist ei
seisnud se mitte omma tenistuse kontraktis
ja teggi hakatust, üksi ülle minna. Agga kui
emma sedda näggi, panni ta omma koorma
kohhe sülest mahha ja koolipreilile pliu ja
ja pläu, ühhe kõrwa poolt teise kõrwa poolt,
kunni ta ühhe poega weest läbbi ronnis ja
emma isi teisega kurjaste urrisedes takka jär-
rele läks.”

Teist luggu rägib mo sõbber eddasi: „Se
olli lewvadi ühhel illusäl päewal, sõitis üks
mõisnik, kelle jures ma korteris olin, ratsa
hobbusega wiis wersta maad koddust kaugele,
omma metsawahhe jure; wasto õhtut taggasi
tulles, kargab hobbune, nenda pole tee peal,
äkkiiste püsti, wiiskab omma perremehhe seljast
mahha ja tuhhatnelja omma teed. Sure eh-
matusega näeb mõisnik üht karro metsast
wälja tullemad ja omma kappasi ta järrele
wälja sirrutawad. Mis nüüd heaks nõuks?
pidi ta appi karrima? mis woiß se sures